Mizah

ANLAYANA

Havat bir kumardır!

Derler. Herhalde öyle olacak ki büyük ikramiye hep başkalarına çıkar, biz ise yarı ölü sürünürüz. Çünkü hissemize amorti bile çıkmaz. Rest çekecek olsak blöf zanneder, kimse iştirak etmez, ayazda kalırız. Nedir bu hayat kumarındaki şanssızlığımız?

Elimizde pırıl pırıl saraylar var, işletemiyoruz. Elin Amerikalısı: «Bunu kumarhane yapın! Monte Karlo kumarhanesinin sarp kayalıklarından atlıyarak intihar etmektense, milyonlarını sultan saraylarının çuha döşeli kumar masalarına yatıracak olan hasta ruhlu insanlar Boğazın yeşil kıyılarında suya girip bir daha çıkmamayı elbette tercih eder» diyor. Para kazanacağız diye bir nevi mezbahacılık etmek gibi bir şey! Beylerbeyi Sarayı o Amerikalının olsa tereddüt etmez, kumarhane haline koyar.. Mazi imiş, hâtıraymış, öyle şeylerle meşgul olmaz. Çünkü adamı yalnız hali ve istikbali ilgilendirir.

Biz de madem ki Marşal yolile Amerikanlaşıyoruz. O halde yapılacak şeyleri şimdiden o zihniyetle mütalea etsek hiç fena olmaz:

Sarayları kumarhane yaparız, kervansarayları otel. Minarelere asansör koydurup medreseleri stüdyo haline tahvil ederiz. Müzeleri mezada verip parasile borcumuzu öderiz, olur, biter. Amma sonunda kaybedecekmişiz. O da bizim idaresizliğimiz. Malûm ya, hayat bir kumardır!

Sil, baştan!

Gerçi bizim, Halk Partisini zerre kadar tasvip ettiğimiz olmadı. İşte koleksiyonlarımız! Hattâ o partiyi deviren altıncı kuvvet de bizden ibaret galiba. Böbürlenmek için değil, şimdi söyliyeceklerimizin kasıttan uzak olduğunu göstermek için işbu kısa sabunlamadan sonra sadede girelim.

— Tık tık!

— Buyurun!

— Filânca yerin valisine ne olmuş kuzum?

— Azılı partici idi, naklettiler.

— Ya... İyi etmişler. Ya filânca vali?

— O da müfrit Halkçı idi, o da sizlere ömür. Açıkta.

— Oh oh! Ayni isabet... Şey, Varşova elçisi?

— Onu da tutacak değiliz ya... Halk Fırkası zamanında Bakanlık etmiş... Tebdili cihetine...

Hani biri çıkıp da:

— Bu ne mazeret bolluğu! Neredeyse, Cumhur Başkanı Halk Fırkası zamanında Başbakanlık etti diye onun da tebdili cihetine gideceksiniz!

Dese, verecek cevap mafiş!

Kimi arasanız yerinde değil. Çünkü vaktile...

Hangi teşkilâta baksanız, yenisi hazırlanıyor. Çünkü vaktile...

Gel de «devri sabık nedir?» diye Meclisten soran Milletvekiline hak verme bakalım!

— SİVRİSİNEK —

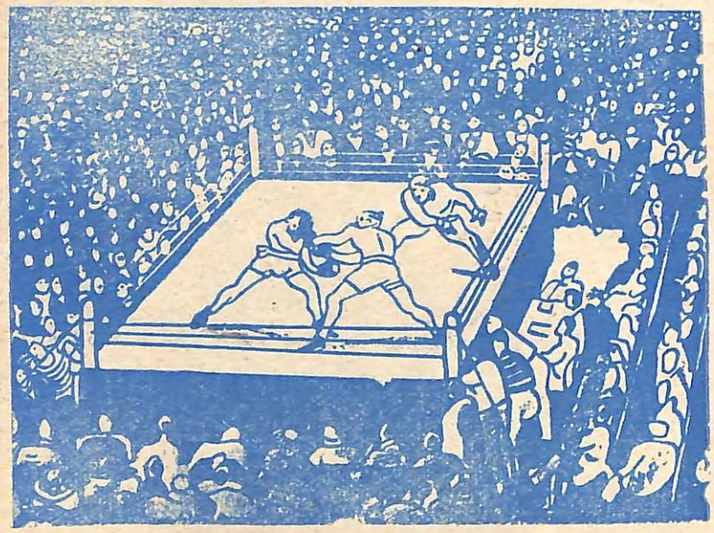

Kadın — Benim oğlum olduğu vuruşundan belli vallahi!

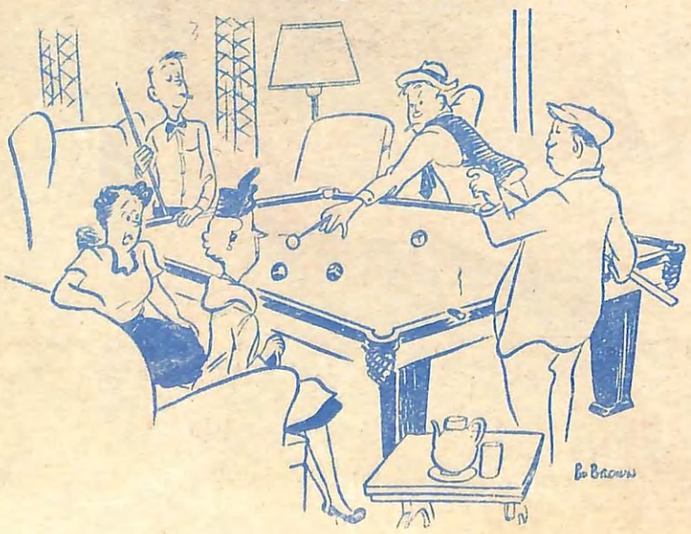

— Blöf yeter ulan, sıkı bir rest çek!

Ramiz Gökçe

Geçim Albümü

HAZIRLANMAKTADIR. YAKINDA NEŞREDİLECEK OLAN BU ALBÜMDE:

HER VATANDAŞ GEÇİM SIKINTISINI BÜTÜN ÇIPLAKLIĞİLE GÖRECEK,

HER VATANDAŞ GÜLMEKTEN SIKINTISINI UNUTACAK,

HER VATANDAŞ NEDEN GEÇİNEMEDİĞİNİN HAKİKİ SEBEPLERİNİ ANLIYACAKTIR!

FİATI 50 KURUŞTUR

Cilt 8, Sayı: 206 FİYATI 25 KURUŞ 16 Haziran 1950

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

ORUÇ

NE mübarek kelime! Duyunca insanın içi ferahlıyor. O battal mideler bile bütün gayridini muhtevalarına rağmen bu mübarek kelimenin mânasını hisseder. Her din, karınca kararınca oruca yer vermiştir. Kimi ete oruç yapar kimi tuza...

Bizde hangi cins insan varsa, o kadar türlü de oruç şekli vardır. Bu da kâfi gelmez, kombine oruçlarımız da bulunur:

Meslekdaşlarımız muharrirleri alalım. Bu zevat meslek hayatları müddetince iki nevi oruca mahkûmdurlar. Biri muayyen gıdalardan, öbürü muayyen kelimelerden mahrumiyet.. Muharrir milleti çay - simit terkibile geçinir ve zamanına göre bazı kelimeleri yazamaz. Binaenaleyh daimî bir «hürriyeti matbuat orucu» içindedir.

Haydi muharrirleri bırakalım. Tansiyonu yüksek olan insan ete, tuza, suya oruç tutar. Karaciğeri bozuk veya şekeri olan şekere, böreğe, yumurtaya daimî surette oruçludur. Mevki sahipleri fazla para yemez: Asla tatbik edilmese de mal beyanı tehdidile oruçtadırlar. Siyasette hürriyetten, maliyede servetten, maarifte dirayetten, münakalede sür'atten, imarda felâketten, sağlıkta her türlü illetten dolayı devamlı ve çeşitli oruçlara mahkûm iken on bir ayın sultanı da şeref verince tabiî bizde şafak atıyor; bayram gelse diye geceyi gündüze katıyoruz. Hakikatte bayram bile bizim için yeni bir mahrumiyet vesilesidir. Mübarek gailesile birlikte geldiği için mütevazı bütçelerimize yıkım olur. Perhizi bozarsanız bütün sene nafile orucuna yatarsınız...

Bektaşiyi iftara davet etmişler. Yemekte hem yer hem de bir kenara yemek ayırtırmış.

— Yahu, demişler, ne ayırtıyorsun?

— Sırası gelmişken yarınki oruca hazırlanıyorum! demiş.

— Aman baba erenler, sen oruç tutar mısın?

— Tutmam amma, tutanların halini gördükçe bana fenalık geliyor!

Şu demokrasi aralığından faydalanarak ağzına geleni atıştıranları gördükçe biz de Bektaşinin «sırası gelmişken»ini hatırlıyoruz.

MİZAHÇI

— Buna da şükür!
— Bunun şükredilecek nesi var?
— Bizim âdetimiz süpürgenin sopasile temizlemektir!

Kırkpınar Seyahatnâmesi

(Sureti mahsusada Edirneye gönderdiğimiz muhabirimiz bildiriyor:)

Sirkeciden, kayınvalidesinin siparişlerini tamamlamak üzere çarşıya çıkmış olan gişe memurunu yarım saat aradıktan sonra buldurup biletlerimizi aldık. Eşref Şefik'in ağzından ballar aka aka anlattığı Kırkpınar güreşlerini (otuz senelik bir fasıladan sonra ne hale geldiğini görmek ümidile) seyre gidiyoruz. Amma, Devlet Demiryolları, gündüzleri uyumıya alışmış devletlûları düşündüğü için yalnız sabahları kalkan trene yataklı vagon koyarmış. Gece trenlerinde ise birinci mevki iki kompartıman (12 kişilik yer) var. Bizse mülahham adamlarız. Her birimiz üç kişi ederiz, hele ayaklarımızı uzatınca... Çaresiz (başka şey bulamadığımızdan) uykusuzluğu sineye çekeceğiz.

Sabahleyin Uzunköprüye vardık. Serezli İzzet (tanımazsınız amma, Demokrattır) istasyonda süt satıyor. Hem eli, hem çenesi işliyor:

— Şekeri fazla koyma, disiplin bozulur! Zaten sattığımız manda suyu! Elini çabuk tut, adaylık devri geçti! gibi mahallî nüktelerle bir bardak sıcak sütü yirmi kuruşa yutturdu. Fahrettin Kerim ustamız keşke Uzunköprüde belediye reisi olaydı! Hem Uzunköprüyle güzel bir tezad teşkil ederler, hem manda suyu daha ucuza satılırdı...

Trende, uzun zamandanberi Edirneyi görmemiş bir yolcu daha vardı. Her istasyondan sonra bize izahat vermek ihtiyacını duyuyordu:

— İşte burası Alpullu, bundan sonra Edirneye geliyoruz!

Siyasî vaidler gibi, bir türlü gelemediğimiz Karaağaç istasyonuna saat dokuzda vardık (kağnı ile gelseydik yine ayni müddette varacaktık). Bir de ne görelim? Eşref Şefik istasyonda bizi beklemiyor mu? Kendini takdim etti:

— Gayriresmi tercümanınız?

Biz de maiyetimizi tanıtmak zorunda kaldık:

— Fotoğrafçı olduğunu söyliyen Ahmet bey! Bizi tanıyormuş. Bakkal olduğunu söyliyen Hayri bey, o da bizi tanıyormuş. Saraç olduğunu söyliyen İsmail bey, bizi tanıyanlardan. Kasap olduğunu söyliyen Hakkı bey, bizi tanıyanlardan. Kunduracı olduğunu...

Rehberimiz, sözümüzü kesti:

— Yahu, burada otuz kişi var. Hepsini birer birer tanıtacak mısınız?

— Vallahi, dedik, biz hiçbirinin ne adını duyduk, ne sanını. Amma onlar, Uzunköprüden bindiler. Hepsi de bizi çok yakından tanıdıklarını söylüyorlar. Bize refakat etmek nezaketini gösetrdiler...

Bir taksi faytonuna bindik. Tercümanımız izahat veriyordu:

— Muhteşem Süleyman, yâni Kanunî devrindenberi...

Bir de gözlerimi açtım ki, şehre gelmişiz. Trendeki uykusuzluk malûm. Üstüne sabah sabah tercümanın izahatı da binince ağırlık basmış.

Kahvede oturuyoruz. Biri yaklaştı:

— Ben Atarposta gazetesi muhabiriyim, dedi, yazıyı süslemek için bazı malûmat lâzım. Şu burmalı cami neresi, göstersenize?

Oradan bir Edirneli lâfa karıştı:

— A be kızanım, o câmi değildir, minaredir be... Te sen gördün mü sülesene iç, caminin burmalısını? Gel göstereyim sana minarenin burmasını!

Doğrusu çok misafirperver insanlar.

Yemeğimizi Zağralı'da yiyecektik. Lâkin lokanta fazla kalabalık olunca Zağralı:

— Ben nasıl uğraşırım bunca adamla? Gitmezler başka dükkâna, dolarlar buraya!

Diye söylene söylene ceketini giydi. İşini bıraktı, kaçtı.

Derken efendim, otobüs marifetile cenaze halinde Sarayiçine bırakıldık. Sarayiçi, bir parmak genişliğinde çamurlu bir ırmakla çevrili ağaçlık bir meydandır (Eşref Şefik'in konuşmalarında «sularından tarihin altın renkli muzafferiyetleri akan Tunca» yok mu? İşte o...).

Bize itibar ettiler. Duhuliye almadılar. Tentelerin altına sokulduk. Çayırda dört sıska çift tutuşmuşlar, güreşir gibi yapıyorlardı. Saatler geçtikçe arasıra içlerinden biri bir dizini kımıldatıyor veya başını kaşıyordu. Adalıların, Modalıların (pardon, Kara Ahmetlerin diyecektim, ağız alışkanlığı), Koca Yusufların yağlı güreşleri parti mücadelesi haline gelmiş. Kavaklar kel başa dönmüş, seyirciler ise şimşir tarak misali...

Hava o kadar sıcaktı ki, Halil Lûtfi olsaydı, ziyan olacağını bile bile o dahi terlerdi. Birkaç kişi bayıldı. Bir güreşçi, doktor bulunamadığı için sadece bayılmakla kaldı, çok şükür kurtuldu. Bereket, o sıcakta insan, beyni eriyip fokur fokur kaynadığı için bir şey düşünemiyor. Hakem heyeti de bu mazeretle galipleri mağlûp, mağlûpları galip ilân ediyor. Nitekim biz de ayni cinsten düşüncesizliğimizin cezasını trene (yer bulamayız korkusile) erken dönmek suretile çektik. Halbuki o meşhur Kırkpınar panayırından neler alacaktık! Gerçi iskara köfte ile gazozdan başka panayırda bir şey satıldığını görmedim amma, olsun! Ha, bir de çalgılı kahve vardı: Bir tente, sekiz on iskemle... Bir zurna ve bir keman...

Dönerken, Kırkpınarın kırk günde bir değil de, senede bir yapılmasındaki büyük isabeti daha iyi anlamış bulunuyorduk.

— GÜVEMLİ —

— Lûtfen hesap verin...
— Geçmişe mazi, yenmişe kuzu!

Ezelî iş bölümü!

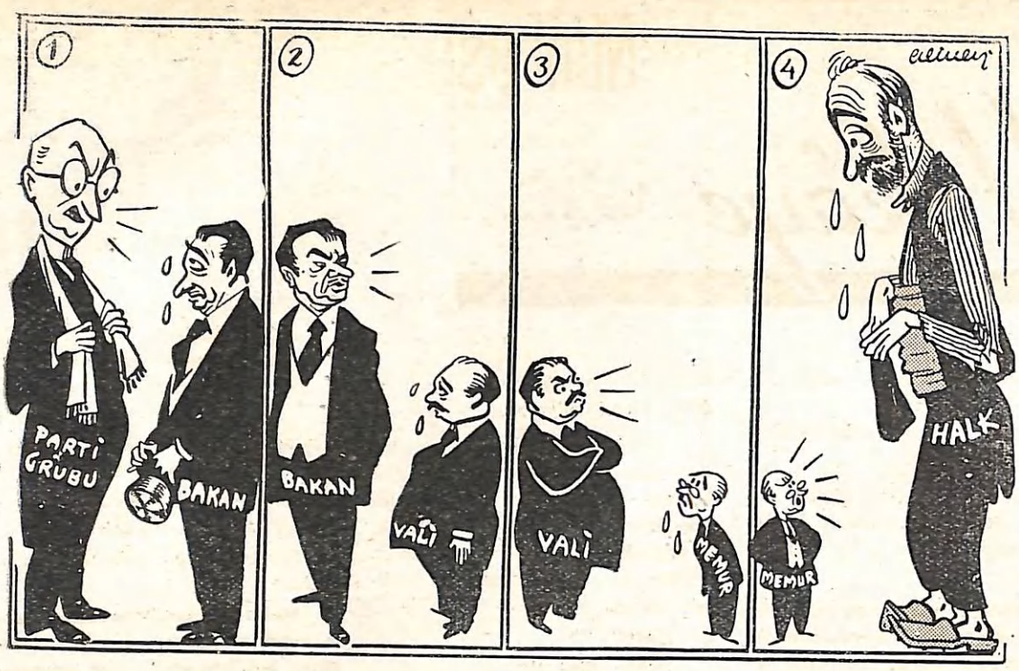

Cezalandırmada silsilei meratip!

ÖZÜR

Bekârlık arkadaşının, oturmuş, pardesüsünün düğmesini diktiğini görünce:

— Evlendin, hâlâ kendi söküğünü kendin dikiyorsun demek ha! diye alay etti. Yazık sana!

Evli adam kızmıştı:

— Ne münasebet! Ben hiç öyle şey yapar mıyım! Benim pardesüm değil bu.

— Ya kimin?

— Karımın.

YANLIŞ!

Profesörün karısı âniden odaya girmiş, kocasını talebelerinden bir kızla sarmaş dolaş bir vaziyette bulmuştu.

— Bu ne hal! diye haykırdı. Şaştım kaldım doğrusu...

Profesör karısının sözünü tashih etti:

— Yanlış... Şaşırıp kalan benim. Sen sadece hayret ediyorsun.

Tek Keramet

Evvel ve Sonra

Gökte beyaz bir duman varmış cihandan evvel;
Ne varmış, bilen var mı, ya o dumandan evvel?

Bir dumandan bir cihan yaratan Hakteâlâ
Yaratmıştır, şüphe yok, rûhu insandan evvel.

Sıfra kıymet verdiren, hiçe vücud veren O;
Yoku vâreylemiştir zemin, zamandan evvel.

Kendinde — sümme hâşâ — bu kudreti görenler
Taklide kalkıştılar onu şeytandan evvel.

Yaratmıya kalktılar çamurdan bir çok âdem,
Dürüst seçim denilen büyük tûfandan evvel.

Kimini yel üfürdü, kimini su götürdü;
Târihe karıştılar bir Hazirandan evvel.

Târihte yok değildi 7 Eylûl eskiden;
Fakat şân almamıştı Atıf İnandan evvel.

Topaç, atlıkarınca, dönmedolap, değirmen,
Keşfedilmişti elbet Emin Yalmandan evvel.

Osman Bölükbaşının gradosu başkadır;
Ne Bayurdan sonradır, ne Aldoğandan evvel.

Münir Hayri Egeli gelir hemen hatıra
Mübalâğa bahsinde Acemistandan evvel.

Diyorlar ki, ortada bir para buhranı var;
Para var mıydı, bilmem, bizde buhrandan evvel.

Söyleyin Allah için, kimdi millet yolunda
Feryât eden akıllı Deli Ozandan evvel?..

DELİ OZAN

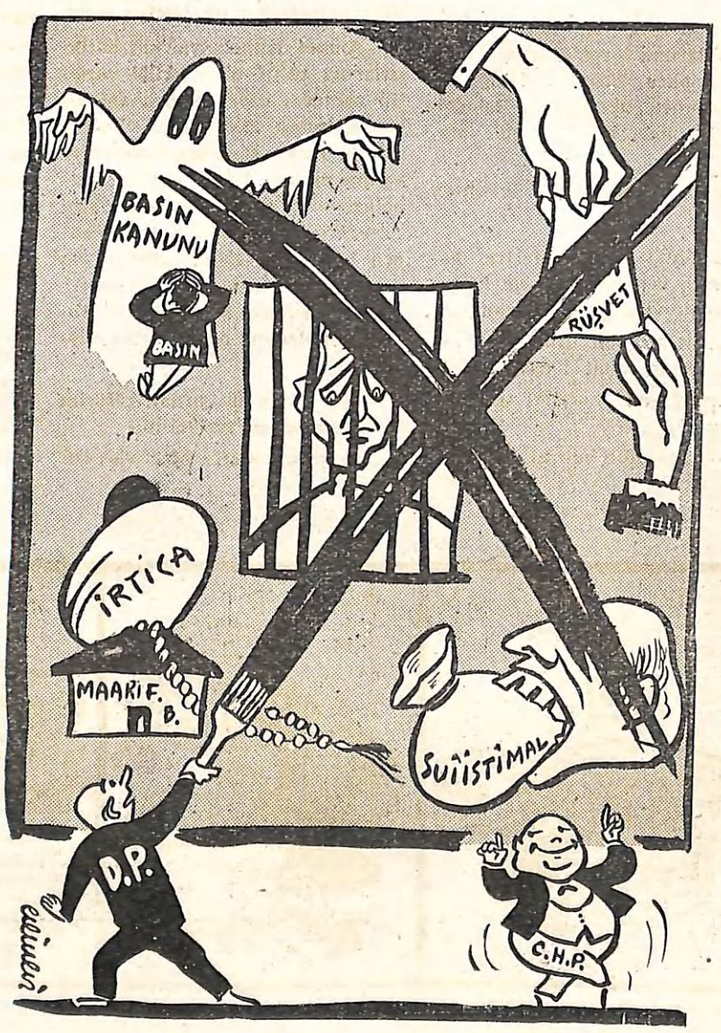

Devri sabık!

Hikâye

Minnoş

Yazan: Vir Gul

Ahmet Kumdaoyna metresinden: «Ne haltettin?» diye bir cümleden ibaret bir mektup aldığı zaman kendine yeni gelmişti. Fakat henüz ne haltettiğini anlıyabilecek kadar ayılmamıştı.

Oturup, kuyruğundan başlıyarak başına doğru, bütün olup bitenleri birer birer hatırlamıya çalıştı.

Ahmet de herkes gibi bir adamdı: Severek aldığı karısından beş senede soğuduysa kabahat mi? Beş saatte bile soğuyanlar varmış. Beş sene sonra onun üzerine güzel bir genç kadını metres tuttuysa yine kabahat mi? Çirkin kadınlardan bile metres tutanları hergün görüyoruz.

Onun için, bir gün karısı: «Bacaklarıma romatizma indi. Bana kaplıca lâzım.» dediği zaman, Ahmet Kumdaoyna içinden sevindi amma, belli etmek istemedi.

Sözde biraz itiraz ettikten sonra:

— «Peki» dedi ve masraf olarak peşin beş yüz papele kıyarken hiçbir vicdan azabı çekmedi.

Artık beş bin lirayı da metresine rahat rahat harcıyabilirdi.

Ertesi gün karısını selâmetlerken:

— «Tesadüfe bak ki» diyordu, «ben de İstanbulda kalmıyacağım.»

— «Ya? Nereye gidiyorsun?»

— «İskenderuna. Bir iş var. Onun müteahhitliğini almak istiyorum. Sen kaplıcalardan dönünceye kadar ben de o işi halleder gelirim.»

Ahmed'in hakikaten çok halledilecek işi vardı. Yazıhanesindeki işleri yoluna koyup metresini aldığı gibi... Boğazda bir otele kapağı attı.

* * *

«Aşk güzel şeydir amma» demişler, «ayrılık olmasa.»

On beş gün gezdiler, tozdular... Yediler, içtiler... Güldüler, söylediler... Seviştiler ve... Nihayet yazıhaneden bir telefon geldi.

Ahmet Kumdaoyna'nın bütün sırlarına vâkıf bir kâtibi vardı. Bir tesadüf eseri bu delikanlının bazı sırlarına vâkıf olmuş, «Bu çocuk işe yarar» diye onu hemen hizmetine almıştı. Kendi sırlarını muhafaza etmenin tek çaresi onları, «Tencere dibin kara, seninki benden kara» fehvasına göre cevap verebilecek birine tevdi etmekti. Herşeyi pek iyi bilen kurnaz Ahmet Kumdaoyna bunu bilmez miydi hiç!

İşte şimdi bu sırdaş, Hüsnü Delifişek haber veriyordu:

— «Hanımdan telgraf var, beyefendi. Müsaadenizle açıp okudum. Yarın geliyormuş...»

Telefonu kapadıktan sonra bizim Ahmedin etekleri zil çalmıya başladı. Vakıâ, karısı kendisini İskenderunda biliyordu amma, İstanbula gelince — belli olmazdı, şeytan bu — karşılaşmaları tehlikesi vardı.

Çare?

Şehre dönecekti.

Döndüler. Fakat «Minnoş»un, tabiî, suratı asıldı.

Ahmet içinden: «Şu mübarekler de ne tuhaf şeylerdir!» diyordu. «İnsanın karısı metresini çekemez, metresi de karısını kıskanır... İllâllah!»

Fakat, erkekler de pek garip mahlûklardı ya. Ne şiş yansın istiyorlardı, ne kebap. Ne karısından vazgeçebiliyordu. Ne metresinden.

Şehre inip ayrıldıktan sonra aldı bizim Ahmedi bir vicdan azabı. Gitti, içti, içti. Sonra hemen yazıhaneye koştu, kalemle kâğıdı kaptığı gibi bir mektup yazdı.

«Sevgili Minnoş'cuğum!» diyordu.

«Sana karşı çok mahcubum. Bilirsin, seni ne kadar severim. Karıma beş yüz harcarsam sana beş bin harcarım. Fakat, gel gör ki ne yardan geçmek kabil, ne ağyardan. Senin yerin başka, onun yeri başka. Senin için, öl, de ölem. Fakat şunu da unutma ki, boşanma benim gibi bir adam için imkânsız. Biz tüccarlar dürüst ve namuslu adamlar gibi görünmek zorundayız. «Metresi için karısından boşanmış... Vay alçak vay!» derler, piyasada beş paralık olurum. Onun için, bugün karıma beş yüz, sana beş bin harcıyabiliyorsam bil ki bu sadece evli bulunmam dolayısiledir...» v. s. v. s.

Hulâsa, güzel bir özür dileme mektubu.

Buraya kadar iyi, değil mi?

Ahmet Kumdaoyna da şu anda şöyle düşünüyor ve:

— «Ah ne olur! Bu mektubu yazmasaydım veya yazdıktan sonra yırtıp atsaydım...» diyordu.

Evet amma.. Böyle bir yanlışlık yapacağını ne bilsin!

Bakın, böyle yanlışlık yapılır mı hiç!

Mektubu yazdıktan sonra, zarfa koydu. Kapadı. Üzerine... Ne yazsa beğenirsiniz? Karısının ismini ve kendi ev adresini yazmaz mı!

Akşam eve gitti. Karısile sureta sarmaş - dolaş oldular. Sonra hâtıralar, intibalar anlatıldı. Arkasından da, yol yorgunluğunu çıkarmak için, erkenden yattılar.

* * *

Şahende hanım, mektubu alıp açmış, «Minnoşa» hitap ettiğini görünce işi anlamıştı. Bu suretle kocasının foyası meydana çıkmış oluyordu. Fakat, hiç belli etmedi. Mektubu başka bir zarfa koyduğu gibi «Minnoş» hanıma gönderdi.

— «Peki amma» diyeceksiniz. «Şahende hanım Minnoş hanımın adresini ne biliyor?»

Ha, onu söylemeyi unuttum: Ahmet beyin sırdaş kâtibi ayni zamanda Şahende hanımın da sırdaşıdır ve onun birçok sırlarını bildiği gibi icabında Ahmet beyin sırlarını da yüksek fiatla satmasını da bilir!

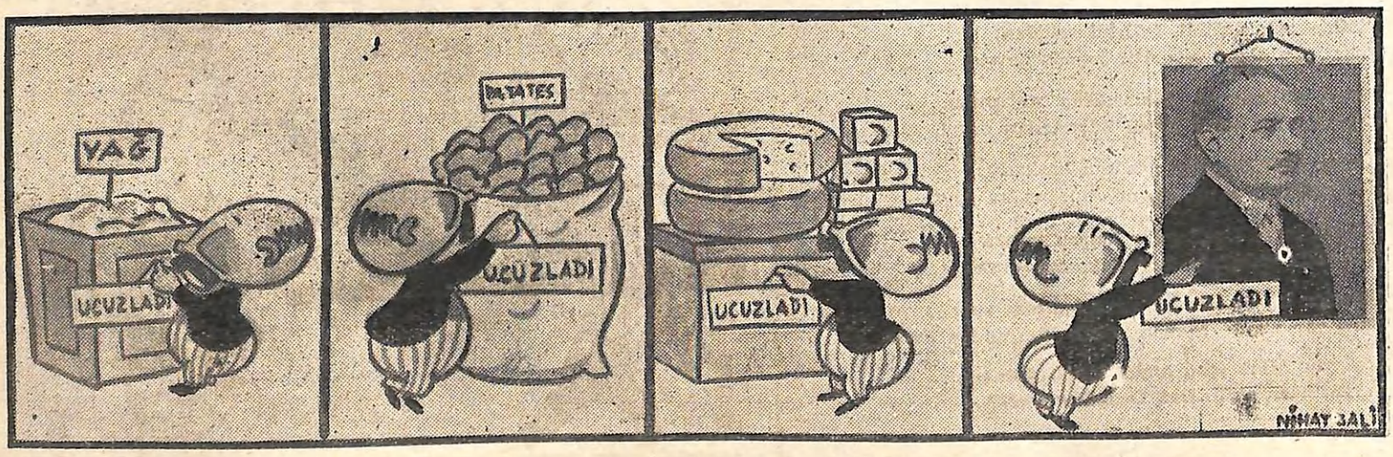

Küçük Valinin maceraları...

Ramazan mânileri

Çizen : Ramiz

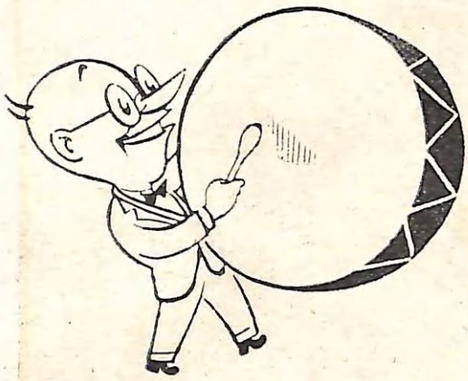

Valinin kapısında:
Yenicami direk ister
Söylemiye yürek ister
Fahrettinim gidiyormuş
Tutmak için destek ister!
Dan dan da da dan dan!

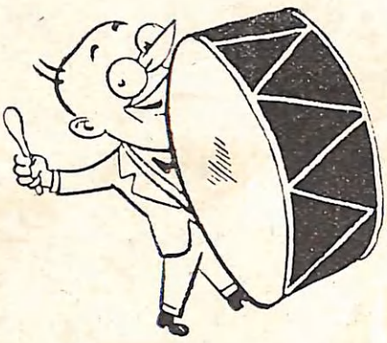

Menderesin kapısında:
Ramazanın tam biridir
Oruç tutsan da yeridir
Bugün temizlediklerin
Halk Partisinin kiridir!
Dan dan da da dan dan!

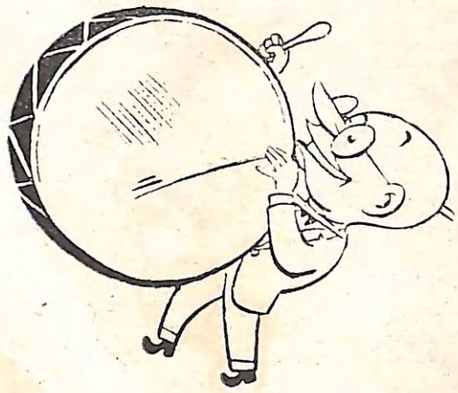

Köprülünün kapısında:
Ta Parise köprü kurdun;
Gittin Eyfele oturdun.
Ne kadar olsa başkadır
Başarısı eski kurdun!
Dan dan da da dan dan!

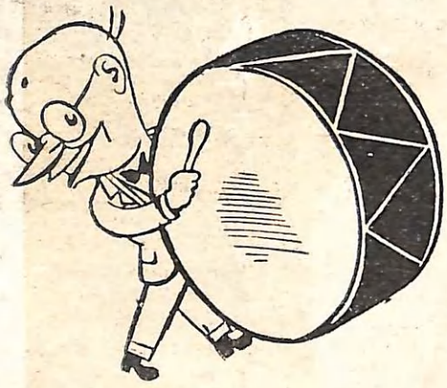

Eğitim Bakanı Avni Başmanın kapısında:
İmtihanı paldır küldür
Kaldır, yüzümüzü güldür...
Eğitim işleri malûm,
Tarife sığmaz bir güldür!
Dan dan da da dan dan!

Cezaevinin kapısında:
Ne o yanda, ne bu yanda
Adalet var bu Bakanda!
Açsın kapıları, millet
Bayram etsin ramazanda!
Dan dan da da dan dan!

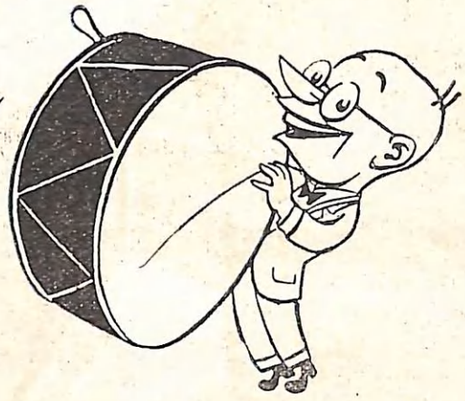

Sağlık Bakanının kapısında
Tabanlara tükür de kaç,
Bu derde bulunmaz ilâç..
Marazın başı meydanda:
Vatandaşların karnı aç!
Dan dan da da dan dan!

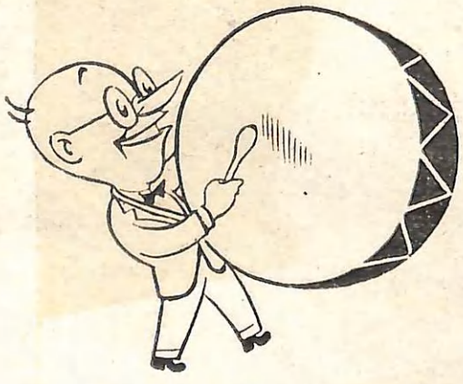

Marşal'ın kapısında:
Sözlerime inan benim,
Kesem dolu saman benim?
Sakın el çekeyim deme
Halim olur duman benim!
Dan dan da da dan dan!

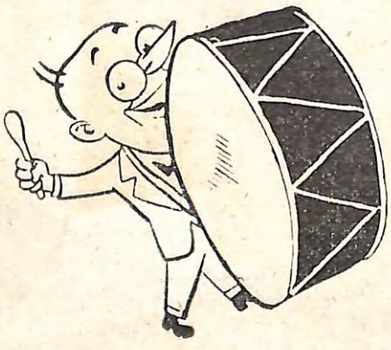

İnönü'nün kapısında:
Gitti gider, teker meker,
Buna kahbe devran derler...
Suçu evlâtlar işlese
Cezasını baba çeker!
Dan dan da da dan dan!

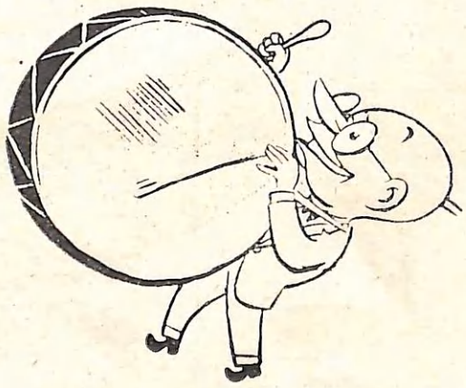

Günaltay'ın kapısında:
Olur mu, aman, olur mu?
Hoca Başbakan olur mu?
Türbe açtın ezan çıktı
Bu işde aman olur mu?
Dan dan da da dan dan!

Sene 1 Sayı 4 16 Haziran 1950

ikinci baskı Başladı

Mizah

Ayrıca satılmamakla övünür ciddî gazetedir.

İtiraflarım

(Evvelâ Demokratken sonradan Halkçıların arasına karışıp, sonra yine Demokratlara dönmek istiyen tanınmış bir siyaset adamımızın son çıkan «Neden sahici demokrasiye döndüm?» adlı eserinin ikinci faslından alınmıştır. Tercüme ve iktibas hakkı görünüşte müellife, hakikatte daima olduğu gibi kitabı basana aittir, biz karışmayız!)

Demokratların Halkçılardan çıkma olduğu fikri beni günlerdenberi rahatsız ediyordu. Bu işe bir son vermeyi kararlaştırarak tabancamı aldım, doldurdum (şifrelidir: Yâni cüzdanıma para koydum demek istiyor). Mutlaka bir hayır cemiyetine teberrüde bulunmak lâzım geldiğini, yahut fakir çocuklar veya yardım sevenler namına yardım seven göbeklileri doyurmak gerektiğini anlamıştım. Bu azimle hareket ederek Halk Fırkasından dostum olan bir odacıya dolu tabancamı bıraktım. Odacı bunu efendisine teslim etti.

Bu dehalet muamelesinden sonra Demokratlar arasından ihraç muameleme başlandı. Ben iki muamele hitam buluncıya kadar arada ezilecek mi idim? Bir an evvel boş kâğıdımı alarak ayni odacıya teslim ettim. Bunun üzerine bana memleket meselelerinden hangisile alâkalı olduğum soruldu: Madenci mi idim? Tütüncü mü? Çiftçi mi? Ona göre münasip bir bölgeden devletleştirme sistemi dışında kalarak topraklandırılacaktım. Hasılatın yüzde otuzunu hayır cemiyetlerine hibe etmeyi taahhüt ediyordum.

Fakat tam bu işler olurken seçim patırtısı çıktı. Baktım ki hamiyetim suya düşecek; onu boğulmaktan kurtarmak için soldan (pardon, bu eskidendi) sağdan geri ederek tekrar demokratlara iltihaka azmettim. Onların hangi usullerle çalıştığını bilmiyordum. Sorup soruşturdumsa da bana söylemek istemediler. Şüpheli eşhastandım. Bu sefer bir basın toplantısı yaparak Demokratların Halkçılardan değil, Halkcıların Demokratlardan ihraç edildiğini ileri sürdüm. Bu tavukla yumurta hikâyesi sona ermeden (sonu bir dahaki seçimlerde açıklanacaktır).

Dışişleri bakanı bu sabah bir ahbabına selâm verdi, sonra sokağa saptı!

Gazetemizi makineye verirken aldığımız bir habere göre Ankaraya dönen Dışişleri Bakanı Köprülü bu sabah yaya olarak yürümüş ve sokakta bir ahbabına selâm vermiştir.

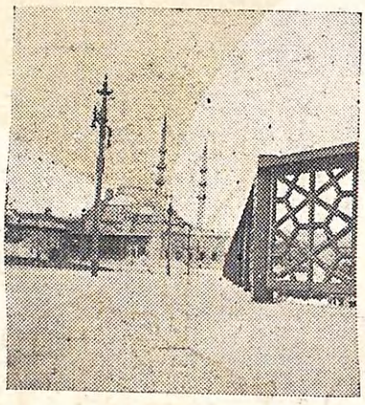

NİHAYET!

Emniyet Altıncı Şube Müdürlüğü İstanbulun seyrüsefer derdini halletmek ve bilhassa Köprüden otomobillerin serbestçe geçmelerini sağlamak için son ve kat'i bir teşebbüsle yeni bir fotoğraflı proje hazırlatarak Vilâyete sunmuştur. Yeni proje sayesinde seyrüseferin yakında kolaylaşacağı umulmaktadır.

AÇIKLAMA

Geçen sayıda Cevdet Kerimin bir inceliğini bildirmiştik. Meğer biz benzetmişiz. O, kara yılanmış. Özür dileriz.

(Gazetemiz, memleketteki demokrasi gelişmelerini günü gününe haber verecektir. Bu cümleden olmak üzere son dakikada, yâni gazetemiz makineden çıkarken yetişen bazı müstacel haberleri tekrar geri çevirip, dizdirip koyuyoruz:)

1 — İstanbul Defterdarlığı binasına girilen yerdeki döner kapı kaldırılmış, hem girip çıkanlara kolaylık gösterilmiş, hem de bu (dönme dolap) tesiri mahvedilmiştir.

2 — Eski milletvekillerinden Bekir Kaleli, resmî dairelerde kendi işini bizzat takip zahmetine katlanmıya başlamıştır.

3 — Zamanında satılmış olan Ulus gazetesine şimdi kimse metelik vermemektedir.

YENİ BİR TETKİK SEYAHATİ

Üstad İbnilemin Mahmut Kemal İnal, propaganda ve turistik tetkikatta bulunmak üzere Mekke şehrine gitmek için Denizyollarının Neveser vapuruna binerek Bahriahmer tarikile hareket etmiştir.

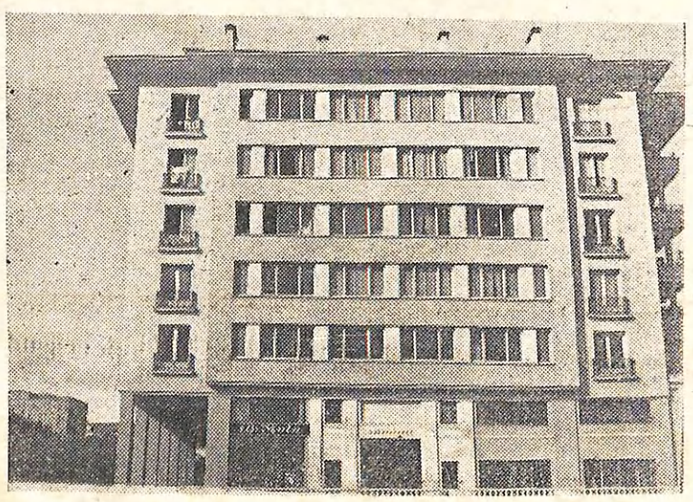

BÜYÜK FIRSAT

Palavra Bankası

31 Şubat 1950 günü çekilecek kur.ada, o tarihe kadar bankamıza yüz elli kuruş yatırmış olan vatandaşlara Harbiyede bir kervansaray hediye edecektir. Acele edin.

KAYIP ARANIYOR!

On yaşındaki kızımız Ayten bundan altmış bir sene evvel mektebe gitmek üzere evden çıkmış, bir daha avdet etmemiştir. Üzerinde dantelli bir elbise bulunan ve lepiska saçları çift örgülü olan yukarıda fotoğrafını koyduğumuz yavrumuzdur. Adresini bilen vatandaşların insaniyet namına haber vermelerini dileriz.

Cankurtaran mahallesi bilânumarada validesi Sadberk, pederi Yekta

Sıska Dayı — Karıcığım, sana bir köpek aldım, beğendin mi?

FİKİR!

Şair Mery'ye sordular:

— Üstad, politika hakkındaki kanaatiniz nedir?

Şair düşünmeden cevap verdi:

— Bu, konuştuğum şahsa bağlı bir şey!

MEMNU EŞYA

Voltaire, Fransa - İsviçre hududundaki Freney kasabasında sürgündü. Parise gelirken hudutta gümrük memurları eşyasını muayene etmek istediler ve arada kaçak eşya olup olmadığını sordular. Voltaire gülerek dedi ki:

— Zahmet etmeyin baylar, burada benden başka memlekete sokulması yasak bir şey bulamazsınız!

ADRES

Eski meb'uslardan şair Kerküklü Rasih bir gün Beyazıttan geçiyordu. Kahvelerden birinde oturan ahbapları kendisini davet ettiler. İçlerinden biri, lâf arasında:

— Yahu Rasih bey; âhiret, âhiret der dururlar amma şunun semti neresi? Âhiret nerede diye sordu.

Kerküklü Rasih, bir kâğıda şunları yazdı:

Huzuru kâfiranelerine
arizai şairanemdir.
Âhiret semtini benden sordun...
Kör müsün sen behey ahmak kerata?
Bir yıkık han gibidir sahn-ı cihan
Her yanından yolu var âhirete!

FIKRALAR

MANTIK

İki deli konuşuyordu:

— Kedi balığa bayılır amma, kuyruk tarafından uzatırsan niçin yemez?

— Bunu bilmiyecek ne var! O tarafında ağzı yoktur da ondan!

CEVAP!

Türkçe imtihanında öğretmen sordu:

— İçinde (P) harfi bulunan bir kelime söyler misiniz?

Çocuk:

— Şişe! dedi.

— Şişe mi? (P) bunun neresinde?

— Tıpasında, efendim.

MERHAMET

Hanım, Hayvanları Himaye Cemiyeti âzasındandır. Geçen günkü sıcaklarda canlanan sineklerden birinin fazla müz'içlik ettiğini görünce uşağına emir verdi:

— Tut şu sineği, Ahmet, götür sokağa bırak...

— Peki, efendim. Başüstüne!

Ahmet sineği yakaladı. Nazik bir şekilde tutup götürdü.

Fakat biraz sonra yine sinekle beraber geldi.

— Ne var, Ahmet?

— Yağmur yağıyor, hanımefendi, sokağa bırakmıya kıyamadım.

PERHİZ...

Karı - koca sinemaya gidiyorlardı. On iki yaşındaki kızlarını evde bırakmak zorunda kaldılar ve annesi bunu kızına şöyle anlattı:

— Seni de götürürdük amma, yavrum, filmin mevzuu pek kızların görebilecekleri mahiyette değilmiş...

Kız mazur görür gibi bir tavırla başını salladı:

— Biliyorum, anne. Romanını okudum.

MÜRURU ZAMAN

Sabahleyin uyandığı zaman saatin on ikiye gelmiş olduğunu görünce hemen yataktan fırladı, zile bastı. Gelen hademeye bağırmıya başladı.

— Sabahleyin yedi buçukta uyandır diye ben sana tenbih etmedim mi?

Otel hademesi cevap verdi:

— Evet amma, beyefendi, kabil değildi.

— Neden?

— Çünkü otele sabahleyin saat sekizde geldiniz!

TEBRİK

Mevlût Baysal bahçe mütehassısıdır. Yeni tanıştığı bir zat geçen gün:

— Çiçek yetiştirmekte mahir olduğunuzu duydum, tebrik ederim, diyordu.

Mevlût Baysal acı acı gülümsiyerek:

— Teşekkür ederim amma, dedi, beni değil, asıl komşumuzu tebrik etmelisiniz. Benim çiçeklerle beslenen tavukları hergün yumurtluyor...

ON NUMARA!

Fizik imtihanında talebeden birine sordular:

— Dönemeçte bir otomobilin hangi tekerleği en az döner?

Aklı evvel talebe derhal cevap verdi:

— Yedek tekerleği, efendim.

YERİNE GÖRE

Einstein'in meşhur nazariyesi münakaşa ediliyordu.

Biri:

— Hiç bir kıymet mutlak değildir, diye izahata girişti. Herşey başka bir şeye bağlıdır. Meselâ...

Dinliyenlerden kitapçı Arif Bolat kısa kesti:

— ... Zengin bir ahmak zengindir; fakir bir ahmak ahmaktır.

AYARSIZLIK

Hüseyin Cahit Yalçın istasyona gelince:

— On kırk beş treni kaçta geliyor? diye sordu.

Memur cevap verdi:

— On bire çeyrek kala, efendim.

Hüseyin Cahit kızmıştı:

— Yine mi gecikme var! diye söylenmiye başladı. Bu trenler de bir gün olsun tam vaktinde gelmezler!

LEYLEK

İki kız çocuk arasında:

— Çocukları leylek getirirmiş, öyle mi?

— Vallahi, kardeş, öyle mi, değil mi, bilmem amma, ben büyüyünce leyleğin getirmesini beklemiyeceğim, yumurtayı alıp kendim kuluçka yatacağım...

TEZAD

İmtihanda birbirine zıt iki mahlûk zikretmesini istemişlerdi.

Çocuk derhal cevap verdi:

— Deveyle babam: Deve hiçbir şey içmeden bir hafta çalışır. Babam hiç çalışmadan bir hafta içer...

AHBAP

Yeni otomobil kullanmıya başlamış olan bir arkadaş anlatıyor:

— Dün öyle bir kazâ geçirdim ki, sorma, birader. Birdenbire sol taraftan bir otomobil geçti. Az kalsın çarpışıyorduk. O kadar kızmıştım ki, boş bulundum. «Kör müsün, ulan! Eşoğlu eşek!» diye bağırdım.

Kurşun gibi giden otomobil birdenbire durdu. Şoför inip yanıma geldi. Elini uzattı:

— «Sen de bizdenmişsin, ağabey! Ver şu elini sıkayım!» dedi.

«Sonra kol kola girdik, meyhaneye gittik!»

ŞÜPHE

İki kılıbık konuşuyordu:

— Benim karım öyle kıskançtır ki, dişi kediyi ellememe müsaade etmez...

Diğeri içini çekti:

— O bir şey mi, azizim! Bizimki öyle kıskanç ki çocuklarının babası olduğumdan bile şüphe ediyor...

NE MUTLU!

Dilenci haline acındırmak istiyordu:

— Üç gündür bir lokma kara ekmek yemedim...

Yolcu acı acı güldü:

— Daha ne istiyorsun... Bizim beş yıldır beyaz ekmek yediğimiz yok...

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Kardeşler Basımevi - İstanbul

SAYI: 206

PERİ

Yaz sayısı yarın

ÇIKIYOR

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir.

SAYI: 206

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir.

Mizah

— Vallahi bu vaziyetten çok sıkılıyorum!